

[Lisbet Hindsgaul.]

ogsaa, at det bør være muligt at knytte Menighedsplejersker til en privat Børneplejestation. Det vil efter min Mening være langt lettere at faa Arbejdet i Gang paa visse Steder ved at benytte denne Vej fremfor at nøjes med de kommunale Institutioner.

Ligeledes savnes der nærmere Oplysninger om det Samarbejde, der nødvendigvis maa finde Sted mellem Sundhedsplejerskerne og det Børnetilsyn, der udøves efter Forsorgslovens Kap. 7. Der er ingen Mening i, at der skal sendes Sundhedsplejersker til de Hjem, som i Forvejen er under sagkyndigt Børnetilsyn, f. Eks. i København, paa Frederiksberg, i Aarhus og i visse andre større Kommuner, hvor der findes sagkyndige tilsynsførende under Børnetilsynet. Endvidere synes det ønskeligt, at Børnetilsynet, hvor dette ikke har særlige sagkyndige Hjælpere, kan benytte Sundhedsplejersker til at overtage Tilsynet med spæde Børn efter Forsorgsloven. En vis Grad af Samarbejde vil efter min Mening være meget praktisk og særdeles ønskeligt.

Jeg vil ligeledes gerne spørge den højtærede Minister om Grunden til, at man vil ansætte særlige tilsynsførende Læger. Vilde det ikke være muligt at lægge Tilsynet med Sundhedsplejerskerne ind under Embedslægerens Arbejdsomraade? Og hvilken kommunal Institution skal efter den højtærede Ministers Mening have med Sundhedsplejerskerne at gøre? Skal det være Kommunalbestyrelsen, Børneværnsudvalget eller Sundhedskommissionen? I Lovforslaget antyder Ministeren ligeledes, at det skal være autoriserede Sygeplejersker, der anvendes. Det bør det efter min Mening ogsaa være, men jeg tror blot, at det i hvert Tilfælde i Dag og maaske i den nærmeste Fremtid vil have sine store Vanskeligheder, da jeg ikke mener, man har det særlig uddannede Mandskab til Disposition, som dette Arbejdsomraade kræver.

Naturligvis vil det have sine store Vanskeligheder at sige, hvad dette Lovforslag vil koste f. Eks. Kommunerne, men det er jo endelig ogsaa et Spørgsmaal, som i disse Tider kræver Opmærksomhed, selv ved et saa gavnligt Formaal. Takket været Socialreformens Virksomhed er der i hvert Tilfælde i borgerlige Kredse skabt en uhyre Ængstelse, og jeg mener begrundet Skepsis over for Indholdet af ethvert Lovforslag, som Regeringen nu med sit Flertal her i Tinget har det i sin Magt at gennemføre. Erfaringerne fra talrige kommunale Budgetter viser, at Skatteydelsen hviler katastrofalt paa adskillige Borgeres Skuldre.

Man maa overtænke denne Side af Sagen og være klar over, hvilke bestemte Beløb man vil sætte ind, og jeg vil derfor paa mit Partis Vegne foreslaa at begrænse Bevilningen til et bestemt Beløb. Hvis man faar et gunstigt Resultat af Sundhedsplejerskernes Arbejde, kan man saa tage Sagen op igen senere og gaa til den fornødne Udvidelse af Budgettet.

Jeg mener ogsaa, at det i denne Forbindelse vil være rimeligt at undersøge, om der skulde være Mulighed for at finde andre Udveje, som kunde anvendes supplerende, i hvert Tilfælde i første Omgang. Der er en vis Chance for, at et saadant Forsøg vilde falde heldigere ud, end det maaske ved den første Betragtning ser ud til. Jeg tænker her paa en Meruddannelse af Jordemødre og Menighedssygeplejersker. For Menighedssygeplejerskernes Vedkommende ved jeg godt, at der kan gøres Indvendinger. Menighedssygeplejerskerne er i de allerfleste Tilfælde overbelastede og i Forvejen overanstrengte, jeg synes næsten misbrugte af forceret Arbejde. Deres Uddannelse og Opgaver er at passe de syge, ikke at raade de sunde. Jeg beder alligevel den højtærede Minister overveje, om der ikke kunde aabnes Udvej for en Meruddannelse af Menighedssygeplejersken, f. Eks. ved at give hende Adgang til det samme sociale Kursus som det, Sundhedsplejerskerne skal gennemgaa, et Kursus, der vil give hende udvidet Kendskab til Ernæringskundskab, til det spæde Barns Pleje o. s. v. I Hundreder af Tilfælde er Menighedssygeplejersken af uvurderlig menneskelig Betydning for By og Land, og det synes mig ikke uopnaaeligt ved den skitserede Uddannelse at give hende Mulighed for at udfylde Sundhedsplejerskens Stilling; hun har jo den store Fordel at være indarbejdet og uundværlig i mange, mange Hjem.

Maaske endnu naturligere var det, om Jordemødrenes Arbejdsfelt udvidedes i denne Retning. Der er den Forskel her, at Jordemødrene i de fleste Tilfælde ikke er overbebyrdede med Arbejde, og skal Udviklingen gaa frem ad de Veje, som Dagens Diskussioner desværre varsler, vil hun antagelig i Fremtiden faa endnu mindre at gøre. Derfor var der maaske Anledning til at gennemtænke, hvilke Muligheder der kunde findes for hende som Medarbejder inden for det i Lovforslaget omhandlede Arbejdsomraade.

Hvordan hele dette Spørgsmaal end løses arbejdsmæssigt set, vil jeg gentage, hvad jeg allerede stærkt har antydnet, at jeg betragter dette Arbejde som en Sam-